

jaargang

ik tel verder
niet terug

ik kijk vooruit
niet achterom

maar juist wat was
maakt mij tot wie ik ben

eindeloos

als ik mijn ogen sluit
vul jij het hele beeld
fluistert onze adem
een teder wiegelied
compositie voor een
eindeloos samen

ik wil je wakker kijken
maar je slaapt zo mooi

bevroren

in de tijd van bitter weinig
wandelt kilte ongevraagd binnen

mijn zacht gesproken 'ga weg'
leidt slechts de hond naar zijn mand

dienaar ben ik, in een paleis
van bevroren sprookjes

achter het raam bloeit
de toverhazelaar

dag

de lucht is nog grijs
maar jij bent al vol kleur

langzaam pak ik je vast
draai je rond en begin
je rustig op te peuzelen

zo'n dag die me vraagt
er zonder poespas
wat lekkers van te maken

dansen met gewone woorden
dan stil, heel stil genieten

achter de haag

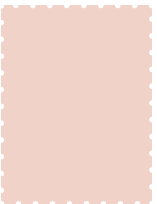
achter de rode beukhaag
lijkt onze ontmoeting
haast een samenzwering

verwilderd kijk je me aan
je bent weer veranderd
sinds de laatste keer

dicht bij de vochtige grond
hebben mijn grove handen
steeds het hoogste woord

ik haal jouw onkruid weg
jij harkt de ergste rotzooi
uit mijn kruin vandaan

wij hebben elkaar nodig
daar achter die haag
mijn geliefde tuin en ik

Four horizontal dotted lines for writing.

— Wat al gedicht is kan weer open

© 2009 Monica Boschman en Handan Arik